

בס"ד. ש"פ ראה, אדר"ח אלול, ה'תשכ"ה

(הנחה בלתי מוגה)

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וגו'.¹ ומבאר רבינו הזקן בלקו"ת², דאנכי שבפסוק זה הוא ע"ד אנכי (הוי' אלקיך) שנאמר במ"ת³. דהנה⁴, בקבלת התורה כתיב⁵ פנים בפנים דיבר הוי' עמכם, שנמשך לכל אחד ואחד מישראל בחינת הוי' בפנימיות, שזהו אומרו (אנכי) הוי' אלקיך, שיהי' בחי' שם הוי' מאיר ומתגלה בך כל כך עד שיהא נקרא על שמך להיות אלקיך, אלקים שלך, בבחי' פנימיות. ופירוש אנכי הוי' אלקיך הוא, שבכדי שיהי' הוי' אלקיך (שלך, בפנימיות), הנה הכח על זה הוא מבחי' אנכי. וזהו גם מ"ש ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה, שהמשכת הברכה לפניכם (בפנימיות) היא מבחי' אנכי.

וממשיך לבאר⁶, שברכה זו (שעלי' נאמר ראה אנכי נותן גו' ברכה) היא מבחי' אל"ף דאנכי שלמעלה ממדרגת הבי"ת, ר"ת ברכה. ומקדים לבאר, דהנה התורה מתחלת בבי"ת, לפי שהוא סימן ברכה⁷. ואע"פ שהאל"ף הוא אותיות פלא, שלמעלה מבחי' בי"ת, אך הוא בבחי' פלא והעלם כו'. וענין זה נמשך במ"ת שבו פתח הקב"ה באל"ף⁸, אנכי, כי, ע"י שנינתה תורה אזי יוכל להיות גילויי העולם. וזהו ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה, היינו, שמבחי' אל"ף דאנכי נמשך היום הברכה לפניכם כו'. וזהו למעלה ממדרגת הברכה מה שנברא העולם באות בי"ת (בחי' חכמה⁹, שעל ידה נעשה התהוות היש, שזהו מ"ש¹⁰ בראשית ברא גו'), שזוהי הברכה משם הוי' שבהשתלשלות העולמות כו', ואילו הברכה שנמשכת ע"י מ"ת, שעז"נ ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה, היא משם הוי' שלמעלה מהשתלשלות.

(ב) **ויש** להוסיף בביאור מעלת הברכה שנמשכת מבחי' אנכי, אנכי מי שאנכי, ע"פ המבואר בדרושי רבינו הזקן משנת תקס"ב¹¹, וז"ל:

1) ריש פרשתנו.	7) ראה זח"א רה, ב.
2) פרשתנו יח, סע"ד.	8) ראה ב"ר פ"א, י.
3) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.	9) תורת חיים בראשית ז, א.
4) לקו"ת שם, א.	10) בראשית א, א.
5) ואתחנן ה, ד.	11) ד"ה אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך —
6) שם יט, ב.	במאמרי אדה"ו תקס"ב ח"א ס"ע יג ואילך.

יש להבין למה לפעמים נאמר אני הוי' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, ולפעמים נאמר אני הוי' אלקיך אשר הוצאתיך גו'. הנה עיקר ההפרש בין תיבת אני לאנכי הוא הכ"ף¹², להיות כי פי' אני הוא ידוע כשהאדם אומר על עצמו שהוא עשה דבר פלוני וכדומה, יאמר אני עשיתי דבר זה, ובאמת גם כשיאמר אנכי עשיתי דבר זה, יסבול ג"כ פי' זה, אמנם, ההפרש הוא, שכשאומר בבחי' שפלות והתנצלות וכדומה אל השואלו מי עשה דבר פלוני, יאמר אני עשיתי, שאין בכוונתו אז להגבות עצמותו כו'. אבל כשירגז השואל מי עשה דבר פלוני, וישיבנו אני עשיתי, לומר שמאד יפה עשה, אע"פ שזה נגד רצונו (של השואל), וצריך להגבי' ולהתנשאות כנגדו, אז יאמר אנכי עשיתי, שהוא מורה על ענין התנשאות וההגבהה כו', כלומר, האינך יודע מי שאנכי וכדומה. וזהו עיקר ההפרש בכל מקום בין פי' אני לאנכי, שאני הוא כשמדבר בשפלות [וזהו גם מה שאני אותיות אין¹³], ואנכי הוא כשמדבר גבוה, כמו שמואל שאמר אנכי הרואה¹⁴, ולכך נענש כו'¹⁵. וד"ל. ובזה יובן כשהיו ישראל במצרים וירד ה' להצילם מטומאות מצרים, שהוא שפלות וירידה גדולה, לכך כתיב אני ה' אשר הוצאתיך כו'. אבל בשעת מ"ת שהי' התגלות אלקות בבחי' התנשאות והגבהה בקולות וברקים (כדי לפעול הענין דאימה ויראה ורתת וזיע¹⁶), לכך כתיב אני הוי', כלומר אנכי מי שאנכי כו', וד"ל.

ג) **ולהעיר** שעפ"ז יתבאר גם מה שאמר משה שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב¹⁷, אנכי דייקא, ולא אמר אני (אף ששמואל נענש על זה שאמר אנכי הרואה, ולא אמר אני), דלכאורה, כיון שמשה הי' עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה¹⁸, הנה כשרוצה לכלול את עצמו יחד עם כל בני"י, הול"ל אשר אני בקרב. אך הענין הוא, כיון שכאן הי' צורך בענין של התנשאות והגבהה כו', ביחס לשש מאות אלף רגלי העם, שהיו ישראל בבחינת הרגל שלו¹⁹, ולכן אמר אשר אנכי בקרב, אנכי דייקא, שמורה על ענין ההתנשאות כו'.

דכפשוטו אינו מוכן למה נענש ע"ז, שהרי "לנביא היום יקרא לפנים הרואה" (שמואל-א ט, ט).

16) ראה ברכות כב, א. וש"נ.

17) בהעלותך יא, כא.

18) שם יב, ג.

19) תו"א בראשית א, ב.

12) ראה גם לקו"ת שה"ש לה, ג.

13) ראה פירוש שער ג (שער אם הא"ס

הוא הכתר) פ"א. עין חיים שער ו (שער העקודים) פ"ג.

14) שמואל-א ט, יט.

15) ראה ספרי דברים א, יז. מדרש שמואל

ויל"ש לש"א שם (ובהערת כ"ק אדמו"ר שליט"א לסה"מ תקס"ב הנ"ל (ע' שיג):

ד) **והנה** בסיום המאמר משנת תקס"ב הנ"ל, מבאר, שיש ב' בחינות אנכי, כי, גם אנכי שמורה על התנשאות הוא בחינת גילוי, שאומר לזולתו האינך יודע מי שאנכי (כנ"ל). אבל אמיתית ענין אנכי מי שאנכי הוא שאינו מושג כלל, היינו, שלא שייך גם לשלול שאינו יודע, כיון שאינו בגדר גילוי כלל²⁰. ויש לומר, שהענין דראה אנכי נותן גו' ברכה הוא הבחי' היותר נעלית דאנכי (אמיתית ענין אנכי מי שאנכי שאינו מושג כלל), למעלה גם מאנכי שבמ"ת (התגלות אלקות בבחי' התנשאות).

והענין בזה, דהנה, אף שנת"ל שאנכי שנאמר בפרשתנו הוא ע"ד אנכי שנאמר במ"ת, הרי במ"ת נאמר (לא רק) אנכי (אלא גם) הוי' אלקיך, ואילו בפרשתנו נאמר רק אנכי, ולא נזכר כלל הוי' אלקיך, אף שלכאורה הרי זה צ"ל באופן שאנכי נמשך בהוי' להיות אלקיך, שהרי הכח הזה להמשיך הברכה זהו ע"י דיבור אנכי שע"י נמשך בכל אחד שם הוי' שע"י הוא המשכת הברכה כו'²¹.

ויובן בהקדם מעלת הברכה שעלי' נאמר ראה אנכי נותן גו', כפי שמפרש רש"י: ברכה וקללה האמורות בהר גריזים ובהר עיבל, שהחידוש בהם הוא²² בענין אחדותם של ישראל, שנעשו ערבים זה לזה²³ [שלכן יכול א' להוציא את חבריו י"ח בענין הברכות, לא רק ברכת המצוות, אלא גם ברכת הנהנין²⁴ (ואפילו כאשר האכילה היא באופן שחיות המאכל שמק"נ יורד ונכלל לפי שעה ברע גמור שבגקה"ט²⁵, שהרי גם אז צריך לברך על אכילת המאכל, ויכול להוציא י"ח את חבריו, ועד לששים ריבוא בני"י)]. ובשביל זה יש צורך לפעול אצל בני"י את ענין האחדות, באופן דנצבים גו' כולכם²⁶, לאחדים כאחד²⁷, ובלשון רבינו הזקן בתניא פרק לב: "שכולן מתאימות ואב א' לכולנה . . אחים ממש", ועד להאחדות ש"מצד שורש נפשם בה' אחד", שזהו"ע שלמעלה מהתחלקות לגמרי²⁸. וכיון שהמשכת הברכה כאן קשורה עם האחדות של

23) פרש"י נצבים כט, כח.

24) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סקצ"ז ס"ו.

25) ראה תניא פי"ז (יא, סע"ב).

26) ר"פ נצבים.

27) לקו"ת ר"פ נצבים. וראה לקו"ש ח"ד

ע' 1141.

28) ראה לקו"ש חל"א ע' 37 ואילך.

20) להעיר גם מלקו"ת שה"ש לה, ג

(נסמן בהערת כ"ק אדמור"ר שליט"א שם),

שב' פעמים אנכי הם עתיק ואריך, והרי

מבואר בכ"מ, שבאריך הו"ע ידיעת השליה,

משא"כ עתיק שנעתק לגמרי.

21) לקו"ת שם יט, סע"א.

22) כמשנ"ת בארוכה בהשיחה שלפני

המאמר ס"ד (לקמן ע' 263 ואילך).

כל בני" באופן שלמעלה מהתחלקות לגמרי, לכן לא נאמר בפירושו (אנכי) הוי' אלקיך, שמורה על ההמשכה בהתחלקות דסדר השתלשלות (שם הוי' דסדר השתלשלות, ואלקים בגימטריא הטבע²⁹), כיון שאז היתה האחדות של ישראל כפי שנמשכת בהתחלקות המדריגות דראשיכם שבטיכם גו' מחוטב עציך עד שואב מימך, ולא באופן דלאחדים כאחד ממש, למעלה מהתחלקות לגמרי. ולכן נאמר רק ראה אנכי נותן גו', שבזה מודגש שההמשכה היא מבחי' אנכי מי שאנכי, למעלה מההתחלקות דסדר השתלשלות, שמצד זה נעשית גם האחדות של בני" באופן שלמעלה מהתחלקות, לאחדים כאחד ממש נואף שההמשכה בפועל היא ע"י הוי' אלקיך, הרי זה רק בדרך מעביר, ולא בדרך התלבשות, כמבואר בארוכה בדרושי חסידות³⁰ החילוק שבין דרך מעביר להתלבשות]. ומזה מובן, שבחי' אנכי שבפסוק ראה אנכי נותן גו' ברכה (שלא נזכר הוי' אלקיך) הוא אמיתית ענין אנכי מי שאנכי שאינו מושג כלל, למעלה גם מאנכי (הוי' אלקיך) שבמ"ת, שהו"ע התגלות אלקות בבחי' התנשאות.

וי"ל שכן הוא גם בענין שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, שאין זה רק בחי' אנכי שמורה על ענין ההתנשאות (כנ"ל ס"ג), אלא גם בחי' אנכי שלמעלה מהתחלקות לגמרי, שהרי האחדות של משה ובני" היא באופן שישראל שהם בחינת הרגל של משה נעשים לו בחינת מקיף ובחינת ראש¹⁹, ועד שע"י רגלי העם נמשך הגילוי דאנכי בקרבו של משה³¹, שזוהי אחדות שלמעלה מהתחלקות לגמרי, שנמשכת מהבחי' היותר עליונה דאנכי.

ועד"ז י"ל גם בפסוק³² ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב גו' אשר אנכי מצוך היום לאהבה גו' (הרי הטוב) וחיית ורבית (הרי החיים), ובחרת בחיים³³, דכיון שמדובר אודות ענין החיים, יש צורך בענין ההתנשאות וההגבהה והתוקף דבחי' אנכי דוקא, ועד לבחי' היותר

ואילך. מאמרי אדמו"ר האמצעי קונטרסים ע' תקלג ואילך. אוה"ת ויקרא ח"ב ע' תסו ואילך. סה"מ תרצ"ו ע' 113 ואילך. תרח"ץ ע' קיח ואילך. (31) ראה תו"מ סה"מ אדר ריש ע' לה. וש"נ.

(32) נצבים ל, טר"טז (ובפרש"י).

(33) שם, יט.

(29) פרדס שער יב (שער הנתיבות) פ"ב. ראשית חכמה שער התשובה פ"ו ד"ה והמרגיל (קכא, ב). של"ה פט, א (דאיתא בזהר); קפט, א (ומרומז בזהר); שח, ב. שו"ת חכם צבי סי"ח (הובא בלקו"ת פרשתנו כב, ריש ע"ג). תניא שעהייה"א רפ"ו.

(30) ראה תניא קונטרס אחרון ד"ה להבין מ"ש בפע"ח (קנח, א). לקו"ת מסעי פט, ב

נעלית דאנכי (שהרי גם כאן נאמר רק אנכי, ולא אנכי הוי' אלקיך), כמובן ממארז"ל³⁴ שמפתח של תחיית המתים הוא מג' המפתחות שבידו של הקב"ה שלא נמסרו לשליח³⁵.

---

(35) חסר הסיום (המו"ל).

---

(34) ריש תענית.